

Eufanne Gagnebin:

Sittebarnet.

Autoriseret Oversættelse af
Verta Heiberg.

(Fortj.)

Da Saint-Noel indsaa, at hans Søn vilde følge sit eget Hoved, overgav han ham de Par Millioner Francs, som var hans Moders Medgift og bad ham erindre sig, at han ingen Fader havde mere. Bayard søgte at faa ham til at forandre sin Bestemmelse, men forgæves, han fastholdt den — og blev haardt straffet for sin Gaard-

hed. Svejtsjerinden havde naturligvis gjort som alle andre kvinder, hun holdt med de effende, fulgte med dem og tjente hos dem til sin Død.

Den stakkels Fader havde ikke tænkt sig, hvad der skulde ske. Det var ikke hans Hensigt at straffe sin Søn for bestandig, det har han tidt gentaget for mig. Han haabede, at naar denne trængte til Penge, saa vilde han huske sit Barndoms hjem, og saa vilde hans Fader modtage ham med aabne Arme.

Men den Dag oprandt aldrig. Bayard døde pludselig af en Hjertesygdom og fik ikke Tid til at forjone sig med Haderen. Da denne kom, havde han draget sit sidste Suf. Da var det, at han efter min Mening begik sin værste Fejl; han afslod at se og tale med sin Svigerdatter, som han mente var Skylden til alle hans Sorger. Saa rejste han hjem, boede et Aarstid paa sit Gods, og slottede saa hertil for at bo i Nærheden af mig og føre den Tilværelse, som De nu kender saa godt. „Rever hun endnu?“ hviskede Nimee næsten uhe-

ligt. „Nej, hun døde af Par Maanedes efter sin Mand i Silvereal.“

„J Silvereal?“

„Ja, men her nu rolig paa mig. Saint-Noel fik i Eftermiddag et Brev — jeg ved ikke rigtigt, hvordan jeg skal fortælle det — et Brev, der meddelte ham, at hans Svigerdatter er død efter en lille Piges Fødsel, og det har han aldrig vidst før i Dag.“

„Hvor det er forunderligt!“

„Stille; her rolig efter. Da den stakkels unge Dame mærkede at hun skulde dø, fik hun Svejtsjerinden, der stadig var hos hende, til at love at skjule dette Barns Fødsel for hendes Svigerfader, da hun var vis paa, at han vilde forfølge det med sit Had, ligesom han havde forfulgt hende. Hvorfor har hun sig ad dermed, hvisker jeg ikke mere, skønt Brevet fortæller det meget omstændeligt, men hun fik da den Ide at sætte Barnet ud og sørgede for, at det blev taget af et godt Menneſte, som hed Marta Bakro. Naar, vær nu fornuftig, ryt ikke saa stærkt! Stal vi staa lidt stille?“

„Nej, nej, lad os skunde os — er han meget syg?“

„Jeg er bange for det. Stødet kom for uventet, for brat, det har ligesom knust ham. Maaſte kan han komme sig, naar han ser Dem, men det kan ogsaa have den modfattede Virkning.“

Nimee gik som i Drømme — men gif dog hurtigt fremad. Hun sølte hjerpen Kattens hidende Skulde eller den isnende Bind, der piskede hende i Ansigtet. Hun en Tanke stod klart for hende: at denne Mand, der laa for Døden, var hendes eneste jordiske Slægtning; hun tænkte hverken paa hans Uretfærdighed eller Grusomhed, hun huskede kun paa hans lavge Tidelse og Ensomhed.

Hun slap Doktorsens Arm og ilede hurtigt fremad ved Siden af ham.

„Er De vis paa, at han ikke bliver misjornstet med at se mig?“ spurgte Nimee, da de naaede Huset.

Lægen svarede ikke, men tog hende i Haanden og førte hende hen til Saint-Noels Værelse.

„Brev nu paa at være rolig og ryt ikke,“ hviskede han, da de traadte ind.

Nimee listede bagefter ham hen til den syges Seng. „Saint-Noel,“ sagde Doktoren, „her er hun; hun vil bliv hos dig for bestandig.“

En Sulten trængte sig frem af den unge Piges Bryst, hun knælede ned ved Sengen og lagde sin Haand i Saint-Noels.

Han aabnede Øjnene og saa et Sjeblik paa det unge Ansigt, der var saa fuldt af medlidende Skærlighed; et svagt Smil viste sig om hans Mund, han ignes at søge nogen med Øjnene, og Læberne bevægede sig.

Lægen gif hurtigt hen til Sengen.

„Saint-Noel, du kender os vel nok; det er hende, som er der, ved Siden af dig, hun vil blive hos dig.“

J Stedet for at svare havde den syge langsomt sin Haand og lagde den paa den unge Piges bøjede Hoved.

„Du maa sørge for hende,“ hviskede han.

„Sig ikke det, Saint-Noel, du skal blive rask og leve.“

Nimee græd og holdt fast paa hans ene Haand, som af og til svarede med et svagt Tryk paa hendes Hånd og Skærlighed.

Pludselig forandredes den syges Udtryk. „For sent!“ mumlede han — „ingen Tilgævelse — for stor en Synder —“

Et kvalt Strik fulgte paa disse Ord, og saa led Nimees Stemme i Kattens Stilhed, og en inderlig Vn steg op til Naadens Trone.

Den syvende aabnede Øjnene og syntes at lytte, saa foldede han langsomt Haenderne over sit Bryst og laa ubevægelig, mens hans Sjæl paa Vonnens Vinger, gif ind til Gud.

Dagen begyndte at gry, da Nimee besluttede sig til at forlade dette Leje, hvorpaa den underlige Mand hvilede i Døden. Den gamle Mand, hvem det var blevet hende forundt at opmuntre og glæde i hans sidste Dage. Hun listede sig ud af Stuen for ikke at vække Dok-

toeren, som lige var falden i Svøm, og smeg sig som en Stogge henad Gangen og nedad Trappen.

Den iskolde Morgenluft kaldte hende pludselig tilbage til Virkeligheden. Hun saa sig bedrøvet omkring, og Erindringen om de sidste Maanedes stød levende for hende. Na, hvis hun havde kunnet gætte, hvis hun havde vidst — men intet havde hun vidst, og nu var det for sent; for sent for ham, for sent for hende. En bitter Smerte gennemførte hende, og hun fremfyndede sin Gang for at slippe for de mange Tanker, der trængte ind paa hende. Ingen Udvej saa hun; de tunge Støber der skjulte Himmelen, syntes at forbyde hende Adgang. Alt rundt om var mørkt, koldt og uhyggeligt. Hendes Hjerte var som en Sten, og hendes Hoved et Raas, hvori ingen Udsigtslinje kunde trænge ind.

Hun var nu kommen ind i Stuen og gif med bøjede Hoved saa optagen af bedrøvelige Tanker, at hun hverken hørte eller saa en høj Skikkelse, som kom hende i Møde.

„Frosten Nimee!“ sagde den unge Fabriksherre, da han naaede hende, og hans Ansigt udtrykte en underlig Blanding af Sorg og Glæde, „jeg har længe ventet Dem her; jeg kunde ikke finde Svile, før jeg havde set Dem igen. De var saa underlig i Gaar, saa ulig Dem selv, og det har holdt mig vaagen hele Natten. Jeg var bange uden at vide hvorfor. Vil De ikke sige mig, hvorfor De var saa bedrøvet?“

Nimee saa op paa ham, og al Glæde var forsvundet af hendes Blid.

„Han er død,“ sagde hun, idet hun holdt begge Hænder for Ansigtet og gav sig til at græde.

Den unge Mand stod et Sjeblik som lamslaaet af Forundring; baade Efterretningen og det stærke Udbrud af Sorg som han ganske uventet.

„Græd ikke,“ hviskede han og rørte let ved hendes Skulder, „der gør mig ondt at se Dem saa bedrøvet.“

Men idet han tog Mod til sig, løsnede han blidt en af hendes Hænder og bebojdt den i sin, mens han sagde: „Jeg vilde gerne trøste Dem og have Ret til at dele alle Deres Sorger med Dem, vil De ikke tillade mig det! De ved, jeg elsker Dem, ikke fra i Dag eller i Gaar, men fra den første Dag jeg saa Dem paa „Lindely.“ Forstaa De mig Nimee?“

Den unge Piges Lærer var pludselig standse. J sin Forbavelse, med Øjnene titit heftede paa ham, der saa saa lidenskabeligt paa hende, lyttede hun til disse mærkelige Ord, hvis Mening hun ikke syntes at fatte.

Donay blev ganske bleg; thi det smukke Ansigt, han saa ned paa, udtrykte ingen af de Jøleſer, som en saadan Tilstaaelse som hans maatte fremkalde hos hende.

Nimees Læber skælvede frampagtigt, og hun hviskede: „Sagde De, at De elsker mig?“

„Saa De ikke jet og forstaaet det for længe siden? Nimee, min —“

„Sig dog ikke et eneste Ord mere, jeg bønjalder Dem derom,“ udbrød Nimee pludselig.

„Men, Nimee, De ved ikke —“

„Nej, jeg vil intet vide — intet høre; det vilde være en Forbrydelse, et Forræderi! gaa bort!“ og dermed rev hun sin Haand ud af hans og løb bort, saa hurtigt hun kunde.

„Nimee,“ raabte han efter hende, „hør mig dog, jeg har mere at sige Dem; det er mig, som —“

Men hun var allerede forsvunden bag det tætte Strik.

Donay gif nogle Skridt som for at søge efter hende, men standse pludselig, stillede sig op til et Træ, tog Hatten af og før flere Gange med Haanden gennem Håret.

„En Forbrydelse — et Forræderi,“ hviskede han, „og mod hvem? — Na, nu forstaa jeg det — han smilede bittert — „jeg er kommen for sent. Hun har allerede bortgivet, hvad jeg bad om — det er Forbrydelsen; og jeg, som mente at have første Ret —“ han lo højt og gif videre.

Da Donay kom til Fabrikken, var Arbejdet i fuld Gang. Han gif gennem de overhængende Værksteder uden at se til højre eller venstre og uden at tale med nogen. End ikke for Drengene, der arbejdede som slittige Myrere, havde han et Smil tilovers.

Da Arbejderne saa, hvor bleg og nedslaaet deres Direktør saa ud, traf de sig arbedigt til Side og talte indbyrdes om, hvad der vel kunde være Skyld i, at han, der plejede at være saa mild og venlig, var saa forandret i Dag. Efterhaanden slog de sig til No med, at „Herren nok havde faaet sørgelige Efterretninger fra sin Familie,“ og dette Rygte stadfæstede i Dagens Løb af hans Husgødderkes Samlesin, der betroede sine Kammerater, at Herren ikke havde rørt sin Middagsmad den Dag.

Nimee løb lige til „Lindely“ uden at staa stille en eneste Gang for at træffe Vejret. Hun løb lige op paa sit eget Værelse og standse ganske aandeløs midt i det elegante lille Rum, som om hun havde frøgtet for, at den Smerte, der knagede hende, skulde have skaffet sig Luft ved et voldsomt Udbrud, hvis hun ikke havde naaet hjem forinden.

Det var, som om hendes smukke, sørgmodige Øjne saa noget skrællende langt inde i det tomme Rum. En eneste Tanke opfyldte hende. Hun huskede ikke de soundne Dage eller de lykkelige Drømme, hvori hun bevidst havde vugget sig; hun tænkte ikke mere paa det saa inderligt sønsede og saa umyttigt genfundne Raad; hun havde glemt den gamle Mand, dens Vedstaaelse, der var hunden og tabt i samme Time; hun saa sin gennem en fjern Taage et lille Ansigt med store, mørke Øjne, som saa bebrejdede paa hende og bønjaldt hende om at tilbagegive, hvad hun havde røvet, det, som hun havde østet fra sin Barndom og betragtet som sit, og uden hvilket hun ikke kunde leve.

Døren aabnedes, sagte, og Tante Lore viste sig. Hun omfavnede den unge Pige, kyssede hende ømt og sagde: „Stakkels lille Pige, hvor De ser bedrøvet ud.“

„Han er død,“ hviskede Nimee, „og nu har jeg ingen i hele Verden, slet ingen —“

„Tys, tys, mit kære Barn, hvor kan De tale faad an i det Sjeblik, da Edwin, Sr. Wallson mener jeg, og Mand skal komme hjem?“

Nimee saa bedende paa hende og sagde: „De vil nok lade mig rejse, ikke, Tante Lore?“ Hun foldede sine Hænder bønjalvende og vedblev: „Na, tillad mig dog at rejse i Dag, eller, hvis De foretrækker det, i Morgen?“

„Men, Nimee, hvor kan De tale saadan? Rejse, naar Mand kommer hjem, det vilde være den forfæste Utafsmærlighed.“

„Nej, Tante Lore, det vilde det virkelig ikke. Det er, fordi jeg holder af hende, at jeg vil rejse, fordi jeg elsker hende, aa — af hele mit Hjerte, mere end mig selv.“

Hun holdt Lommeterklædet for Munden, som for at standse de Ord, der var udsprungne hende.

Tante Lore var helt fortumlet. Denne vaagne Nat og Sorgen over den gamle Vens Død havde sikkert rystet den unge Piges Konstitution.

Hun tog Nimees Haand og sagde: „Vil De gøre mig en Glæde?“

„Ja, gerne, hvis jeg kan.“

„Saa gaa i Seng, imens jeg henter nogen Mad til Dem. Jeg er vis paa, at De ikke har faaet noget siden i Gaar Morges, og De er helt ødelagt af Træthed. Vil De gøre det?“

„Jeg skal forsøge det.“

„Tak, mit Barn; nu skal jeg se efter i Spijsekammeret, hvad De kan faa, og jeg kommer snart igen.“

Da Frosten Lore noget efter kom igen, fandt hun Nimee ligende halvt afladt paa Sengen; Maben, der stod paa en Bakke ved Siden af, var knap rørt. Frosten nærmede sig forsigtigt, og da hun saa, at Nimee saa lille, trak hun sig lydløst tilbage, henrykt over Udvaldet af sine gode Maad.

J Løbet af Dagen kom Tante Lore flere Gange igen og gif hver Gang lettere om Hjertet, thi den unge Pige vedblev at sove trygt. Da det blev mørkt, rejste Nimee sig op i Sengen og strøg sit lange Haar tilbage. J det samme gif Døren atter op, og Tante Lore smilede venligt til den unge Pige og sagde: „Er De vaagnet, mit Barn, jeg haaber, at den lange Søvn har gjort Dem godt?“

„Ja, Tak.“

„Kommer De ikke ned til Middag, det vilde glæde mig saa meget?“

„Na, maa jeg ikke lade være i Dag?“

„Jo, jo, mit Barn, det høier ikke. De vil nok være bedre i Morgen. Jeg skal nok sende Deres Middagsmad op.“

Saa snart Nimee var bleven ene, tog hun sin Rebetappe paa og satte sig i den lille Sofa.

Det havde været en frøgtelig Dag! Aldrig vilde hun kunne glemme den! Hun stødte sit trætte Hoved mod sine foldede Hænder og fordybede sig atter i sine trøstesløse Tanker, da en pludselig lyd af Skridt og Tale fik hende til at fare sammen. Døren aabnedes, og Doktoren kom ind, fulgt af Tante Estelle.

Han gif hen til Nimee og gav hende Haanden, meget venligt, men uden det muntre Smil, der var saa ejendommeligt for ham.

„Jeg vilde have set til Dem en Gang i Dagens Løb,“ sagde han, „hvis jeg ikke havde haft mere end sædvanlig at bestille. Hvis Tante Estelle ikke havde skrædet til mig, var jeg ikke kommen før i Morgen. Svordan har De det i Aften?“

„Tak.“

„Det er intet Svar. Giv mig Deres Haand. Den er iskold, godt, saa har De da i det mindste ikke feber. Og Hovedpinden?“

„Jeg har endnu lidt.“

„Godt, meget godt; De kan være ganske rolig, Estelle; jeg bliver lidt heroppe, men De kan godt gaa ned og spise rolig til Middag.“

Frosten Estelle forstod, at Doktoren vilde af med hende, og forlod Værelset med en værdig Mine.

„De har tilldraget en sørgelig Dag,“ sagde Lægen, da hun var gaaet, „det kan jeg se paa Deres Øjne. Se, her bringer jeg Dem —“ men før han kunde tale ud, lagde Nimee Haanden paa hans Arm og sagde bedende: „Doktor, løb mig, at De vil hjælpe mig bort fra „Lindely“?“

Lægen saa forbavlet paa hende og sagde: „Vil De forlade dette Hus? Hvorfor?“

„Det ved jeg ikke — aa-jo, jeg ved det nok, men jeg kan ikke sige det. Lov mig det, Doktor! Hvis De ikke vil hjælpe mig, saa flygter jeg. Kan De ikke se, jeg er syg? Sig, at De vil hjælpe mig at komme bort!“

Doktoren saa ganske raadvid ud. Han sad og saa paa det bløge Ansigt og de store, bedende Øjne, som var stift heftede paa ham.

„Hvis jeg endda kunde forstaa Deres Dufte,“ sagde han omfjerdt.

Nimee strøg sig over Panden og udbrød: „Jeg er saa, uhyggelig og saa syg. Ser De ikke, at jeg maa tage bort, i det mindste i et Par Maanedes? Naar det bliver bedre med mig, kan jeg komme tilbage. Lov mig, at De vil sige til dem, at det er deres Pligt at lade mig rejse, og at ingen maa hindre mig deri. De begriber ikke,“ raabte hun lidenskabeligt, „at det er ondt at nøde mig til at blive, nu da jeg er syg og uhyggelig.“

Doktoren rejste sig, gif lidt omkring i Værelset og satte sig atter ved Siden af Nimee, der angstfuldt fulgte hans Bevægelser med Øjnene.

„Jeg havde ikke tænkt,“ sagde han, „at De vilde tage Dem det saa nær; men siden det nu er saadan, saa tror jeg, De har Ret. Nogle Ugers Forandring og fuldstændig hvile vil sikkert gøre Dem helt rask. Jeg skal nok ordne den Sag, det skal De ikke bryde Dem om.“

„Er De vis paa det, Doktor?“

„Det er jeg ganske vis paa. Om en Dag eller to skal jeg følge Dem til Vanegaarden i Saint-Nambert.“

Nimee jufkede lettet og sagde: „Tak, Tak!“

Han tog den lille Haand, hun rakte ham, og tryk-

kede den taas.

„Nu skal jeg vise Dem, hvad jeg har med til Dem,“ og i det samme trak han en stor Konvolut op af Lom-

men, paa hvilken Nimee læste: „Til min Ven, Bahard.“ „Tag det og læs det,“ sagde Lægen og lagde Papiret foran hende. „Har han ikke en god Mand? Se, han har intet glemt, hverken Engsbudet eller de fattige, som dog ikke kunde lide ham, eller Dem, se blot!“

„Mig?“ sagde Nimee, og hendes store bedrøvede Øjne blev endnu større af Forundring, „hvor kan det være? Han vidste dog ikke —“

„Nej, han vidste ingenting, men derfor var han dog alligevel venlig indet mod Dem, og han sølte godt, hvor meget De gjorde for ham, skønt han ikke lod sig mærke med det. En skønne Dag udsandt han, hvordan han uden at faare Dem kunde takke Dem — thi han var under sit uslebne Væsen meget henfyndfuld.“

Nimee hørte ikke mere; hendes Lærer strømmede rigeligt og dæmpede hendes Sorg, som den striffe Dug tvæger en udtrøret Plante.

„Vær nu rolig og hør opmærksom paa, hvad jeg siger. Dette Papir er nu uden Værdi.“

„Hvorfor?“

„Fordi De er den løslige Arving til alt hans Gods. Saa snart jeg har faaet Dem erkendt for at være hans Barnebarn, er dette Testamente ugyldigt, og det hele er Deres.“

„Hvad faar De, Doktor?“

„Lad De det ikke? Lidt Penge og saa den Ejendom her — som er Deres tilfældigvis alt det andet.“

Nimee syntes ikke at forstaa ham. „Kan De,“ sagde hun efter et Ophold, „saa mig erkendt som hans Barnebarn uden at røbe hans — Opførelse mod mine Forældre?“

Hvor disse Ord forekom hende underlige, glade og sørgelige paa engang.

„Nej, det er umuligt, men det maa ikke standse os. I Morgen rejser jeg til Sveits, hvor jeg haaber at finde den elendige, som har skiftet paa hende ad.“

Nimee lagde Haanden paa hans Arm og sagde: „Men denne Kvinde var jo bunden ved et Løfte, det maa De ikke glemme. Hun har ment, det var en hellig Pligt for hende at holde det, og det har hun gjort, saa trofast hun kunde. Jeg har ingen Grund til at klage derover, mine Barndomsaar kunde ikke have været lykkeligere, end de var.“

Hun tav lidt og sagde saa langsomt og sagte: „Tidligere — og ogsaa i den sidste Tid har jeg saa inderlig ønsket at faa mit rette Navn at vide, nu er dette Dufte gaaet i Opfyldelse. Men hvis det er nødvendigt, for at jeg skal faa Ret til at bære Navnet, at brandmærke ham og fordemme hans Opførelse, saa vil jeg hellere give Afkald paa det —“

„Hvorfor,“ vedblev hun bedrøvet, „skulde jeg saaledes vanære den eneste Slægtning, som jeg har kendt og holdt af? Jeg bryder mig heller ikke om den store Formue; det kan han give mig; er mere end nok for mig. Og naar De en Gang bliver gammel og svag, vil jeg komme og være hos Dem, hvis De bryder Dem derom.“ Hun saa paa ham og forsøgte at smile.

„Godt, godt,“ sagde Lægen og rejste sig hurtigt, „nu maa jeg gaa, men jeg kommer igen i Morgen.“

Længe efter han var gaaet, sad Nimee endnu paa samme Sted med Hovedet støttet mod Haanden og tænkte paa det Sted, hvor hendes lykkelige Barndom var henrindet, som hun nu var ved at vende tilbage til, og hvor hun sandsynligvis vilde blive boende, saa længe hun levede.

XXIII

Abbediets Binduer og Døre stod atter vidt aabne, saa Solens Straaler oplyste og varmede de Stuer, der saa længe havde staaet mørke og forladte. En lille, gammel Kone med et Tørklæde om Hovedet havde travlt med at gøre rent; hun gif frem og tilbage og fejede, gned og børstede, indtil der ikke var saa meget som et Støvgran at se paa de skinnende rene Gulve.

„Hvis De havde ladet mig vide, at De vilde komme, Frosten Nimee,“ sagde hun pludselig, „skulde alting have været i Stand, og De skulde ikke have haft den Plage at se derpaa og at hjælpe mig. Det passer sig slet ikke for Dem nu, og det generer mig at se Dem fejle med Deres fine, hvide Hænder.“

Nimee svarede smilende: „De havde bedre Grundfættninger i gamle Dage, Tante Rose, dengang fortalte De mig, at naar man arbejder, feber man sig aldrig.“

„Og det siger jeg endnu. Men jeg vilde synes bedre om, at De bestilte noget andet, at De for Eksempel besøgte nogle af dem, der længes efter at se Dem; men de kan vist ikke fende Dem igen.“

„Er jeg da saa forandret?“

Den gamle Kone gif hen til den unge Pige og betragtede hende nøje fra Hoved til Fod. „Det er ikke saa meget Ansigtet,“ sagde hun og rystede paa Hovedet, „skønt De er bleven saa forjævelig mager og bleg, det er heller ikke Klæderne, det er noget i Deres Maade at være paa, som ikke passer rigtig her. Jeg tænker, at De er hvad man kalder en fin Dame, men det gaar maaſte over igen.“

(Fortjættes).

En ny Krigssang.

„The Battle Hymn of the Liberty Army.“

Sat til Melodien

„Kong Kristian stod ved højen Mast.“

Baade dansk og engelsk Tekst—med Noder til.

Pris 10c.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE

BLAIR, NEBR.